

Sygnatura akt VIII Ga 468/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

Przewodniczący - SSO Leon Miroszewski

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2017 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko W. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 6 lipca 2016 roku, X GC 637/15

I. oddala apelację;

II . zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 600,00 (sześćset) złotych tytułem kosztów procesu.

(...)

Sygnatura akt VIII Ga 468/16 upr

UZASADNIENIE

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym w związku z czym Sąd Okręgowy, który nie przeprowadzał postępowania dowodowego, także wobec faktu, że apelujący nie wskazywał na tym etapie postępowania nowych dowodów, stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c., w uzasadnieniu wyroku ogranicza się do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie X GC 637/15 Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie oddalił powództwo o zapłatę 3.123,95 zł z ustawowymi odsetkami od 12 listopada 2011 r., oddalił wniosek pozwanego o zwrot wyegzekwowanego świadczenia oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem kosztów procesu.

Powódka wniosła apelację, w której zaskarżyła wyrok w zakresie oddalenia powództwa i zasądzenia od niej na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed Sądem I instancji, podnosząc następujące zarzuty naruszenia przepisów postępowania:

- art. 46 § 1 k.p.c. poprzez brak przekazania sprawy do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie, którego właściwość miejscowa wynika z § 14 ust. 8 umowy nr (...) z dnia 18.11.2010 r. zawartej między powódką a pozwanym,
- art. 2 ustawy z dnia 24 maja 1989 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 723) poprzez rozpoznanie sprawy przez sąd gospodarczy i brak przekazania sprawy do sądu cywilnego podczas

gdy powódka nie posiadała statusu przedsiębiorcy i zawarła umowę nr (...) z dnia 18.11.2010 r. z pozwanym jako osoba fizyczna,

- art. 355 § 1 k.p.c. poprzez brak umorzenia postępowania, co może prowadzić do niekorzystnych dla powódki konsekwencji związanych z postawieniem jej przez pozwanego zarzutu bezpodstawnego wzbogacenia,
- art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że powódka jest stroną przegrywającą sprawę i jest obowiązana do zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez pozwanego, z pominięciem okoliczności, że wytoczenie powództwa było w pełni uzasadnione i spowodowane zachowaniem pozwanego,
- art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nienależenie na pozwanego obowiązku zwrotu kosztów procesu poniesionych przez powódkę, podczas gdy wytoczenie powództwa było w pełni uzasadnione oraz nie zachodzą okoliczności uzasadniające zniesienie kosztów lub też stosunkowe ich rozdzielenie.

W związku z podniesionymi w apelacji zarzutami powódka domagała się zmiany zaskarżonego orzeczenia w jego punkcie I poprzez umorzenie postępowania, oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym za postępowanie przed Sądem I instancji z uwzględnieniem spisu kosztów, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji. Nadto na podstawie art. 380 k.p.c. wniosła o rozpoznanie postanowienia Sądu I instancji wydanego na rozprawie dnia 22 czerwca 2016 r. w przedmiocie zwrotu pisma powódki z dnia 17 czerwca 2016 r. wraz z załącznikami, przy czym wskazała, że złożyła w tym zakresie zastrzeżenie do protokołu w trybie art. 162 k.p.c.

Pozwany wniosł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powódki zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Odnosząc się do zarzutów apelacji należy przede wszystkim zauważyć, że zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ pkt 2 k.p.c. apelację można oprzeć na zarzutach naruszenia przepisów postępowania, jednakże tylko wówczas, gdy naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Oczywiście jest, że ani pierwszy, ani drugi zarzut, takiego wpływu nie miał. Tym samym skarżący, które podnosi zarzuty naruszenia przepisów postępowania, winien wskazać, jaki wpływ na rozstrzygnięcie sprawy miały zarzucane przez skarżącego uchybienia procesowe. Zarzuty naruszenia przepisów postępowania nie mogą być zatem celem samym w sobie, lecz muszą służyć wykazaniu błędnego zastosowania przepisu prawa materialnego, który stanowi rzeczywistą podstawę prawną rozstrzygnięcia (por. uzasadnienie wyroku SN z 6.04.2016 r. w sprawie II UK 159/15; uzasadnienie wyroku SN z 25.06.2014 r. w sprawie IV CSK 679/13). Pierwszy i drugi zarzut apelacji wskazują na niewłaściwość miejscową i funkcjonalną Sądu pierwszej instancji, natomiast okoliczność ta, choćby zarzuty te były słuszne, była bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sprawę rozpoznawał sąd rejonowy, co nie sprzeciwia się stanowisku powódki, według przepisów o postępowaniu cywilnym, toteż nie ma znaczenia miejsce rozpoznania, ani usytuowanie sądu jako sądu gospodarczego, a nie cywilnego – jak chciałaby powódka.

Co do zarzutu naruszenia art. 355 § 1 k.p.c. jego niezasadność wynika już tylko z twierdzeń powódki. Sama powódka przyznała, że wyegzekwowała już przymusowo od pozwanego dochodzone powództwem roszczenie, a mimo tego nie cofnęła pozwu i nadal popierała powództwo zasłaniając się jakoby „obawą” przed roszczeniami z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia ze strony pozwanego. Obecnie w orzecznictwie powszechnie przyjmuje się na tle wskazanego przepisu, że wydanie wyroku nie jest zbędne, gdy w toku postępowania pozwany zaspokoi roszczenie strony powodowej, a strona ta będzie podtrzymywała swoje żądanie zawarte w pozwie – wówczas sąd oddali powództwo, a nie umorzy postępowanie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2014 roku, III CZP 119/13, OSNC 2015, nr 1, poz. 1).

W art. 355 § 1 k.p.c., w zakresie w jakim wskazuje on na umorzenie postępowania z uwagi na to, że wydanie wyroku stało się zbędne, chodzi o takie sytuacje, w których zachodzą formalne przeszkody do merytorycznego rozpoznania sprawy, a więc przyczyny, które powodują, że postępowanie ze względów proceduralnych toczyć się nie może, do nich zaś nie należy upadek merytorycznych przesłanek powództwa, bowiem czyni on powództwo bezzasadnym i skutkuje wyłącznie oddaleniem powództwa.

Niezasadne okazały się być również zarzuty naruszenia art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. i art. 102 k.p.c., odnoszące się do wydanego przez Sąd Rejonowy orzeczenia o kosztach toczącego się przed nim postępowania. Powódka wobec wyegzekwowania dochodzonego powództwem roszczenia nie cofnęła pozwu, nadal podtrzymując powództwo, czego konsekwencją było przegranie przez nią procesu. Skoro zatem przegrała proces, to nie sposób zasadnie uznać, że to na jej rzecz winien zostać zasądzony od pozwanego zwrot kosztów procesu. Nie sposób również do jej sytuacji zastosować art. 102 k.p.c., powódka bowiem, kontynuując proces pomimo zaspokojenia swojego roszczenia, zachowała się w sposób nielojalny wobec przeciwnika procesowego, nie tylko nadal angażując go w proces, ale również narażając go na dalsze koszty.

Biorąc natomiast pod uwagę niezasadność apelacji powódki zbędne było rozpoznawanie w trybie art. 380 k.p.c. kwestii zwrócenia przez Sąd Rejonowy pisma powódki zawierającego spis kosztów, według którego domagała się ich zasądzenia (to w tym bowiem zakresie kwestionowała ona decyzję Sądu I instancji), albowiem powódka i tak sprawę przegrała, w związku z czym nie przysługuje jej zwrot kosztów od przeciwnika procesowego.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w punkcie I.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., albowiem pozwany, który złożył odpowiedź na apelację i wnosił o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, wygrał w całości. Na poniesione przez niego koszty niezbędne do celowej obrony złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika będącego adwokatem (art. 98 § 3 k.p.c.) w wysokości 600 zł stosownie do § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).

Sprawa została rozpoznana przez Sąd Okręgowy na posiedzeniu niejawnym (stosownie do art. 505¹⁰ § 2 k.p.c.), albowiem żadna ze stron nie domagała się przeprowadzenia rozprawy.

(...)